

Een levend lichaam

De kerk als levend lichaam. Deze Dominicus als levend lichaam. Dat betekent, ik begin er maar meteen mee: Iedereen hoort erbij. Alles heeft een functie. Jij dus ook. En het woord "lichaam" kan heel letterlijk zijn. Daar ga ik het ook over hebben.

Als je jong bent wil je groot zijn. Ik weet het nog heel goed van mezelf. Toen ik een jaar of twaalf was dacht ik: zeventien. Als ik maar eenmaal zeventien ben. Als ik zeventien ben snap ik de wereld. Als ik zeventien ben kunnen ze niet meer om me heen. Als ik zeventien ben hoor ik er bij. Ik weet ook nog dat ik daar aan terug dacht toen ik echt zeventien werd. Op mijn zeventiende verjaardag wist ik nog dat ik al die jaren zeventien had willen zijn. En waarom ik dat wilde. Ik weet ook nog dat ik op die verjaardag dacht, mwah. Ben ik er nu al? En ik weet ook nog dat ik op die verjaardag al een nieuw doel had: Drieëntwintig. Als ik drieëntwintig ben kunnen ze niet meer om me heen. Etcetera. Daarna ben ik er mee opgehouden.

Ik vond mezelf erg lelijk, toen. Er gebeurden gekke dingen in mijn lichaam, wat wel lekker was maar waar ik ook niet zo goed raad mee wist. Ik vond mezelf te dik. Ik hoor nergens bij, dacht ik. Ik dacht bij de gymles dat ik zo'n jongen was van: Nemen jullie hem of moeten wij hem?

Dat vertel ik nu over mezelf, maar waarom? Omdat ik later gemerkt heb dat ik niet de enige ben die zo over zichzelf denkt. Hoor ik er wel bij, dacht ik. Het leven is nog niet echt begonnen, dacht ik. Het leven is pas begonnen als ik er echt bij hoor, als ik groter ben.

Als je dat bedenkt, dan zie je ook hoe gek die gedachte is. Het leven is pas begonnen als ik er echt bij hoor, als ik groter ben. Denk maar eens door. Het zou betekenen dat kinderen er niet bij het leven horen, omdat ze nog niet groot zijn. Absurd natuurlijk. Waarom hebben kinderen hier zo'n belangrijke plaats in de Dominicus? Omdat kinderen met iets nieuws komen. Zodat het hier morgen toch weer even anders gaat dan gisteren. Ik heb wel eens iemand uit de Dominicus tegen tieners horen zeggen: Ga je gang, doe wat je wilt, kom gerust een paar jaar niet, en kom dan maar weer eens terug. Ik vind dat onzin. We hebben je nu nodig. Anders zitten we als volwassenen maar een beetje naar mekaar te koekeloeren. De wereld verandert niet als je eerst maar eens groot bent, nee, hij verandert nu al, als je meedoet. En het is al begonnen ook.

Maar goed, laten we er maar eens vanuit gaan dat een mens volwassen wordt. Wanneer durf je dat van jezelf te zeggen, dat je volwassen bent? Ik durfde dat pas na mijn dertigste. En als je dan eenmaal volwassen bent, ligt de wereld dan aan je voeten? Hoor je er dan bij? Snap je dan alles? Nee natuurlijk. Je weet meer dan vroeger, maar je weet ook steeds meer wat je *niet* weet. Overal bij horen, dat hoeft niet meer zo nodig. Maar weten, begrijpen, sommigen noemen het geloven, dat willen volwassenen. Als je volwassen bent wil je een wijs mens worden.

Wijs lijkt in je hoofd te zitten, maar dat is maar voor een klein beetje waar. Wijsheid zit in je hele lichaam. In je hoofd zitten je plannen. Je rijdt naar Frankrijk en je neemt deze route. Je zoekt op internet naar de spaarbank met de hoogste rente. Je belt de kapper voor een afspraak volgende week. Plannen kan je heel goed leren. Plannen zit in je hoofd.

Het probleem met plannen is: Het is niet zo samen met anderen. Soms gaat het wel over anderen, maar het is niet echt mét anderen. Je plant namelijk zelf, en de anderen moeten daar toch een beetje naar luisteren. Met een groepje Dominicus mensen fietste ik jaren geleden eens een mooie route die ik had uitgestippeld. Ik fietste voorop, kaart in de hand. En toen ik rechtsaf sloeg riep een vrouw achter mij: Stop, nu wil ik weten waar we naar toe gaan. Die vrouw was ook een planner, net als ik.

Als je wijzer wordt, kan je wat meer afdalen in je lichaam. Je kan verbinding zoeken met anderen. Dat doe je met je hart. Twee geliefden geven hun hart aan elkaar, maar dat kan je in het klein met een heleboel mensen doen. Door echt te luisteren, door oprechte belangstelling te hebben, door naar iemand toe te komen. Troosten, dat hoort ook bij je hart. Mensen laten voelen dat ze er mogen zijn, of ze tien, zeventien, drieëntwintig of eenenzestig jaar zijn.

Nog lager in je lichaam zit je buik. Hier. En hij loopt door tot hier. Een mens heeft veel buik. En als je bij je buik komt dan kom je bij je gevoel. Buikgevoel, het woord zegt het al. Ik vond dat wel even schrikken. Mooie plannen maken met mijn hoofd, ja, prachtig. Mijn hart openen naar anderen, daar worden anderen blij van. Maar van het gevoel in je buik, mijn buik? Daar zitten vreemde dingen. Creativiteit zit daar, en daar komen soms gekke dingen uit. Dan kijk je terug van: "Kan ik dit?", "Heb ik dit gedaan?" Lust, zit daar ook. De lust van "lekker", de lust van "ik doe dit toch". Angst zit er, de buikpijn van er niet bij horen, onzekerheid voel je in je buik. Boosheid zit er, agressie, wraak, status, eergevoel, allemaal dingen die in onze wereld een beetje onder het tapijt geschoven lijken. *Ik* heb er immers geen last van? Ja, de anderen, dat is het probleem, die hebben zo'n kort lontje. Ik niet.

En als ik nou eens erken dat dat gevoel ook in mijzelf zit? Dat ik er een stukje van meedraag? Dat ik er ook iets mee kan doen? Dat het misschien helemaal niet erg is als ik er soms een beetje aan toegeeft, als ik een plekje vind waar dat geen kwaad kan?

Je hoofd, je hart en je buik zijn drie plekken in je lichaam waar je wat mee doet. Die bepalen wie je bent. Voor anderen, maar ook voor jezelf. Luister naar ze. Dat is de manier om wijs te worden.

En moet dat allemaal netjes in een bepaalde volgorde? Welnee, gewoon ergens beginnen. Als je er aan denkt is het al begonnen. En wanneer ben je klaar? Nooit. Als je twaalf bent ben je niet klaar, als je zeventien bent niet, als je eenenzestig bent niet. Maar je kan wel beginnen! En als de een goed is in het ene en de ander in het andere is dat alleen maar fijn. Gelukkig hebben we denkers die goed kunnen plannen. Gelukkig hebben we mensen die hun hart openstellen voor anderen. Gelukkig hebben we mensen die vanuit hun gevoel werken. Iedereen is nodig. Kinderen kunnen kinderen zijn omdat volwassenen hen nieuwe wegen wijzen. Volwassenen kunnen volwassenen zijn omdat kinderen hen nieuwe ogen geven.

Gelukkig hebben we dus kinderen en volwassenen. En twaalfjarigen, die daar zo'n beetje tussenin zitten. Gelukkig hebben we twaalfjarigen. Acht zelfs, hier en nu. Blijf bij ons, wil ik je vragen. We hebben je nodig. Iedereen hoort er bij. Samen komen we verder. En niet morgen, nee, vandaag al. Als je er aan denkt is het al begonnen.

Coen Glaser
21 september 2008

gelezen:
1 Korintiërs 12, 14-19